

∞ Anco en de Ruimers 2 ∞

Nacht

Christian Deterink

Toen de rust van de nacht werd verbroken door een aanzwellend lawaai, wist Anco dat het ergste nog niet achter de rug was. Hij stond, slechts verlicht door het zwakke licht van de verre zon Ubis (de “maan” in deze wereld) hijgend voor de ondersteboven geworpen kar, die hem en de jongen de afgelopen dagen had vervoerd. Ervoor lagen twee dode tuiheens op het karrenspoor. Het leek bijna of iemand de beesten op onbeholpen wijze had willen slachten, zo zwaar toegetakeld waren de lijven. Het paarsrode bloed vloeide rijkelijk weg in een ondiepe greppel.

“Ik hoor ze weer”, klonk de angstige piepstem van Kenji, die zich had verborgen onder de wagen. Hij doelde op het steeds duidelijker hoorbare gerammel.

“Blijf waar je bent!”, zei Anco op een barsere toon dan hij bedoeld had. Hij keek speurend om zich heen. De bomen rondom hem versperden veel van het schaarse licht. Waren ze maar in open gebied, dacht hij verbeterd. Maar ze waren zo stom geweest te verdwalen in het woud en er tenslotte ook nog eens hun kamp voor de nacht op te slaan. Wat een vergissing! Het was al een wonder dat ze de eerste aanval van de voybani hadden overleefd. Hij was tijdig wakker geworden en had zich hen met moeite van het lijf kunnen houden.

En nu hadden ze zich verzameld voor een tweede aanval; zo te horen in grotere aantallen.

Terwijl het gestamp en gerammel steeds luider werd, vervloekte hij het woud dat hem alle zicht op hen ontnam. Woedend hief hij het zwaard en draaide voortdurend om zijn as, voorbereid op alles.

De aanval kwam toch nog onverwacht. Twee voybani kwamen plotseling uit de struiken achter hem te voorschijn. Anco wist hen met snelle zwaaien van zijn kromzwaarden op afstand te houden en de twee wezens sisten woedend tussen hun helmen door.

De voybani waren kleine wezens, kleiner nog dan Kenji. Met hun korte pootjes en breed uitstaande platte voeten, die op zwemvliezen leken, hun lange tot op de grond hangende armen en disproportioneel grote hoofden, waren ze nogal potsierlijk. Zeker aangezien ze allemaal waren uitgerust met grote, nèt niet bij elkaar passende metalen pantserdelen, die overduidelijk niet voor hen waren gemaakt. Ze zagen er uit als spelende kinderen die zich hadden verkleed met het harnas van hun vaders.

Maar Anco wist inmiddels dat hij de voybani niet moest onderschatten. De wezens hadden een enorme kracht, waren razendsnel en konden met hun vliesachtige klauwen genadeloos uithalen. Hij haalde nog eens naar hen uit met één van de twee zwaarden. Beide voybani sprongen schijnbaar zonder moeite naar achteren, onderwijl venijnig grommend.

In zijn ooghoeken zag Anco iets bewegen en gealarmeerd draaide hij zich om. Te laat: een derde voybani had zich op zijn rug geworpen en probeerde hem te wurgen. Zijn gemene klauwen trokken lange scheuren in zijn tuniek. Anco tolde rond en viel hard achterwaarts op de grond. Het harde harnas van de krijsende voybani brak nauwelijks zijn val, maar zijn versufte belager liet zijn greep in ieder geval verslappen. Anco wist op tijd overeind te komen om te zien hoe één van de andere voybani hem aanvloog. Op zijn knieën haalde hij uit met een kromzwaard en deze keer was ontsnappen niet meer mogelijk. Eén zwaard raakte vol het harnas, maar het andere vond een opening en zonk diep weg in het weke vlees van het wezen. Het gilde van pijn en bleef stuiptrekkend op de grond liggen.

Anco hees zich overeind, om te zien hoe nog vijf voybani het open bospad op waren gekomen. Drie bewogen zich zijn richting uit, hun lange armen gespreid. De andere twee kropen onder de omgeslagen kar.

Kenji, nee!, dacht Anco en hij sprong woedend toe op zijn belagers. In een machtige zwaai met een kromzwaard wist hij één voybani neer te halen. Een andere haalde echter uit met zijn klauw naar zijn onbeschermd flank. De maliënkolder onder zijn tuniek werd opengehaald en Anco voelde de klauwen in zijn vlees snijden. Verbeten gaf hij het wezen een stoot met zijn elleboog op zijn veel te grote helm. Het ging neer, maar Anco's rechterarm was door de klap geheel verdoofd. De pijn verbijtend zwaaide hij met het kromzwaard in zijn linkerhand rond om de aanvallende voybani op afstand te houden. Tot zijn wanhoop merkte hij dat hij steeds verder werd ingesloten. "Vervloekt jullie allemaal!", schreeuwde hij. Onwillekeurig moest hij denken aan een eerdere reis van hem met Yuri, waarin ze ook waren aangevallen door voybani. Ze hadden later gehoord dat deze wezens van de nacht, die hun weke lijven in harnassen huldten, voorbijgangers aanvielen om ze te beroven van hun bezittingen; vooral de glimmende dingen. Er waren geruchten dat de voybani een enorme schat hadden vergaard en die hadden verborgen ergens in de grotten onder dit uitgestrekte woud. Niet alleen waardeloos metaal, glas, of gelakt hout, maar ook goud en zilver. Anco herinnerde zich dat Yuri nog vol bravoure had geroepen dat ze de schat moesten zoeken, nadat ze de wezens moeiteloos van zich af hadden geslagen. Hoe anders was het nu... Toen was hij na die strijd vrolijk uitgeplugd en thuis bij het avondeten aangeschoven. Nu was Yuri weg, misschien wel dood en was hij ingesloten door die afzichtelijke wezens...

"Anco", klonk een angstige gil. Tot zijn afgrijzen zag Anco hoe de twee andere voybani Kenji te pakken hadden weten te krijgen.

Anco voelde een ongerede woede in zich opkomen. Niet Kenji! Niet die enige metgezel die hij nog over had in deze wereld. Verblind door woede sprong hij naar voren. Hij beukte één voybani met de klink van zijn kromzwaard neer en drukte een ander weg met zijn nog steeds bijna gevoelloze rechterarm. Hij zette nog twee snelle stappen richting Kenji voor zijn benen onder hem werden weggemaaid. Beide zwaarden vlogen uit zijn handen en hetzelfde moment lag hij languit in de modder, met twee voybani bovenop hem. Uit zijn ooghoeken zag hij hoe de voybani achter Kenji, die hem met één arm bij zijn middel omklemde, zijn andere klauw schrap zette. Zijn jonge vriend zou worden gekeeld als een speenvarken, begreep Anco in afgrijzen. Maar juist op dat moment schoten Kenji's armen vrij, schoten omhoog tot weerszijden tot de kop

van het wezen en verspreidden een verzengend blauw vuur. Ogenblikkelijk zakte het wezen achter Kenji in elkaar, terwijl er zich dikke zwarte rook onder diens helm verspreidde. De jongen bleef staan, verbaasd naar zijn handen kijkend, alsof hij niet begreep wat hij gedaan had.

De tweede voybani gromde woedend bij de aanblik van zijn verzengde kompaan en sprong toe op Kenji. Deze draaide zich om en bijna achteloos liet hij een nieuwe bol blauwvuur in zijn handen verschijnen. De bol schoot achter het harnas van de voybani en verbrandde het wezen van binnen. Een dampende rook en de geur van verbrand vlees verspreidden zich. Gillend van pijn ging het wezen neer.

De voybani op Anco's rug, die nog steeds hadden verzuimd hem definitief aan stukken te rijten, sprongen van hem af om het nieuwste gevaar te bezweren. Krijsend vlogen ze Kenji aan. De jongen liet de wezens enkele stappen dichterbij komen, maar leek niet langer bevangen door angst. Zijn handen brachten een nieuwe vuurbol voort, die vervormde tot een cirkel en zich als een lasso om de resterende vier voybani sloot. Het woud vulde zich met het intense gegil van de door het blauwvuur stervende wezens.

Een moment later nam de stilte weer bezit van het woud.

Moeizaam krabbelde Anco overeind en hij strompelde richting Kenji. De jongen had zijn hoofd laten zakken en snikte zachtjes. Zijn smalle schouders schokten. Anco nam hem in zijn armen en troostte hem.

“Wat was dat met die vuurbollen, jongen? Je leek Alpastron wel...”

De jongen wist niets uit te brengen.

Op de één of andere manier slaagden ze erin het woud nog diezelfde nacht te verlaten. Ze lieten de kar en alles erin achter, op één ding na: Anco sleepte het ingezwachtelde lichaam van Gort van Worl met zich mee op een baar. Onderweg praatten ze nauwelijks. De verschrikkingen waren te heftig geweest en ze waren te vermoeid.

Tenslotte bereikten ze uitgeput een rustige boerennederzetting. De vriendelijke mensen verzorgden hun wonden en zorgden voor een slaapplaats. Eindelijk konden ze rusten.

Het duurde nog drie dagen voor ze voldoende hersteld waren om hun reis te vervolgen. De dorpelingen hadden op eigen initiatief hun kar uit het woud teruggebracht. Iedereen sprak zijn verbazing er over uit dat zelfs de “glimmende dingen” –Anco's kromzwaarden onder ander- niet waren genomen door de voybani. Wat kon het zijn dat ze had weerhouden de kar te plunderen? Anco en Kenji zeiden niets.

Bij zijn afscheid dankte Anco de dorpelingen hartelijk en hij gaf hen zelfs een aanmerkelijk deel van zijn zilverlingen als tegenprestatie voor de goede zorgen en de nieuwe tuiheens die hij van hen had gekocht. En toen gingen ze eindelijk weer op weg.

Anco hoefde er niet eens zelf over beginnen. Ze waren nog maar een uur onderweg, rijdend door de eindeloze grazige, maar uitgestorven vlakten, toen Kenji zei: “Ik ben niet helemaal eerlijk tegen u geweest, sai.”

“Wat bedoel je”, zei Anco zacht, die teugels van de tuiheens liet vieren.

“Ik was geen bediende op Tuydor...”

Anco moest even nadenken voor hij beseftte dat hij het kasteel van Alpastron bedoelde.

“Ik was een leerling van Alpastron zelf”, vervolgde Kenji, “ik was zijn beoogde opvolger...”

Het was ongeveer wat Anco zelf ook al had vermoed, toen hij de laatste dagen de gebeurtenissen keer op keer had overdacht.

“Daarom wilde je natuurlijk weg”, zei hij, “je was natuurlijk weinig geliefd onder de bedienden...”

Kenji glimlachte beschaamd.

“Waarom heb je die krachten niet eerder gebruikt? Het had ons een hoop ellende kunnen besparen”. Bijna onbewust gleed Anco's hand over de nog verse helende wonden op zijn lijf.

Kenji keek hem verontschuldigend aan, “Ik wist niet eerder dat ik het kon. Het lukte pas voor het eerst...”

Anco knikte begrijpend. De jongen had in een levensbedreigende situatie moeten komen voor de sluimerende vermogens die hij bezat waren ontwaakt. Hij sloot zijn arm om zijn nek.

“Dank je, in ieder geval, voor het redden van mijn leven.”

Kenji lachte dankbaar.

“Een tovenaarsleerling op mijn bok, wie had dat gedacht?”. Ze barstten beide in lachen uit. Het was een bevrijdende lach, die alle ontberingen van de laatste tijd leek te doen verbleken. Toen ze uitgelachen waren bleef het lange tijd stil, hun beider blik op de einder gericht.

“Ik hoop wel dat je niet zo'n ongenietbare hork van een tovenaars wordt als Alpastron”, zei Anco tenslotte plagerig, terwijl hij Kenji in een armklem nam en met zijn vuist hard over diens hoofd wreef.

Kenji keek hem grijnzend aan, “Nee, ik word erger.”

Worl was de hoofdstad van het khanaat ChonPek. Toen ze een week later de stad binnen reden, voelde Anco zich opgelucht. Eindelijk kon hij zijn belofte nakomen en Gort begraven. Worl was op het eerste oog een weinig herbergzame stad: overal liepen ruige en zwaar bewapende types rond, waartussen zelfs Gort niet bijzonder zijn opgevallen. Het straatbeeld werd niet alleen bevolkt door de Worli zelf, maar ook door de minstens even lomp ogende Zortiërs, een volk dat Anco deed denken aan Shrek -maar dan zonder die voelsprietten en veel minder aardig- en de nog veel buitenissiger Kggrehh, vierpotige veelkleurige wezens.

Anco vroeg verschillende voorbijgangers naar de familie van Gort, maar kreeg eerst alleen maar norse afwijzingen, tot eindelijk iemand hem de weg wilde wijzen.

Gort's familie bleek van betrekkelijk lage komaf. Toen Anco het slechte nieuws bracht bij de aanwezigen in het kleine donkere huis, rende een smalle donkere vrouw langs hem de deur uit om bij het ingezwachtelde lijk neer te vallen en in erbarmelijk gehuil uit te barsten. Zij bleek de verloofde van Gort te zijn.

Anco verwonderde zich erover dat hij nog nooit van haar had gehoord, tot hij bedacht dat hij Gort alleen als avatar van Yuri had gekend. Toch verbaasde het hem dat Gort dus ook een eigen

leven bleek te hebben. Met een schok bedacht Anco zich dat dit dan waarschijnlijk ook voor Selinor gold. Wie was Selinor geweest voordat die door hem was ingenomen? Waar had hij zijn liefde achtergelaten? Het verwarde hem.

Een dag later begroeven ze Gort en nog een dag later verlieten Anco en Kenji Worl alweer. Ze waren blij dat ze de naargeestige stad konden verlaten. Bovendien was Gort's familie weinig hartelijk gebleken; blijkbaar was het Anco kwalijk genomen dat hij was gestorven. En Anco had hen daar niet helemaal ongelijk in kunnen geven.

Zittend op de bok had Anco weer dat rare gevoel van onwerkelijkheid, dat hij het eerste had ervaren op weg naar Alpastron met Yuri. Het had hem sindsdien niet meer verlaten. Alhoewel hij het niet helemaal kon duiden, leek het wel alsof deze wereld ... langzaam inéenschrompelde. Anco probeerde zijn zinnen maar te verzetten, "Wat nu?", vroeg hij, terwijl hij de tuiheen aanspoorde, "Waarheen, Kenji?" Ze hadden Worl nu wel in westelijke richting verlaten, maar eigenlijk hadden ze nooit bedacht wat hun reisdoel was. Anco bedacht dat dat nog niet eens het ergste was; dat was dat hij nog steeds geen stap dichterbij was gekomen bij een antwoord op alle vragen die hem nog steeds kwelden.

"Ik ga waar u gaat, sai", zei Kenji, "waar dat dan ook mag zijn..."

Die avond stopten ze bij een herberg ergens langs de weg. Anco at in stilte en voelde zich gedeprimeerd. Hij miste thuis; zijn ouders, broer en zijn vrienden en hij ging gebukt onder de uitzichtloosheid van zijn situatie.

Afwezig gleed zijn blik gleed over de gasten -een bont gezelschap van mensen en anderssoortigen- tot zijn blik opeens viel op Bomand, de befaamde Krijger uit het Oosten, die hun tafeltje voorbij liep. Of beter gezegd, het avatar van Kevin, een jongen die hij kende van vele LAN-feestjes. Anco sprong op en klampte hem aan, opeens ademloos door de opwindende. Eindelijk een lotgenoot!

"Kevin, Kevin, wat is er toch gebeurd?"

De Krijger uit het Oosten, berucht in vele khanaten, draaide zijn massieve hoofd opzij en keek Anco met priemende ogen aan.

"Wat is er in jou gevaren, Selinor van Feluda? Waanzin? Heeft die heks Sytara je dan toch betoverd?"

"Ik ben het, Kevin", ging Anco wanhopig door, "Anco van Kaam, van die LAN-feestjes. Ben jij ook gevangen in deze wereld?"

"Niemand heeft ooit Bomand gevangen, worm!", barstte de krijger uit, "En laat me nu los, idioot!" Anco werd op de vloer geworpen en Bomand vervolgde boos zijn weg.

Kenji hielp Anco's overeind en keek hem bezorgd aan alsof hij, net als Bomand, vreesde voor zijn mentale gezondheid. Moeizaam ging Anco weer zitten. Het liefst had hij zich voor alles en iedereen verborgen achter zijn grote kroes bier. Hij voelde zich stukgeslagen en leeg. Hij zat gevangen in een wereld waarin niemand hem kende, waarin niemand deelgenoot was van zijn lot. Hij was alleen, helemaal alleen.

Toen hij opkeek, zag hij dat Kenji hem met een mengsel van angst en bezorgdheid aanstaarde. Oké, bedacht Anco zich, misschien was hij toch niet helemaal alleen...
“Het gaat alweer”, zei hij moeizaam en wist zelfs een glimlach te forceren.

Een dag zaten ze weer naast elkaar op de kar. Ze reden nog steeds westwaarts en nog steeds had Anco geen idee van waar ze naar toe reden. Maar er had zich wel een gedachte in zijn hoofd genesteld, waarover hij zeker was. Hij schraapte zijn keel.

“Ik ben niet helemaal eerlijk tegenover je geweest”, begon Anco moeilijk. De ironie van het feit dat Kenji dit eerder ook al zo had gezegd, ontging hem. Kenji naast hem glimlachte, “Dat u Selinor van Feluda niet bent? Dat weet ik toch? Ik noem u toch al wekenlang Anco.”

Anco glimlachte, “En je spreekt me nog steeds aan met u en sai, terwijl je weet dat ik dat niet wil!” Hij schudde zijn hoofd, “Maar dat is niet wat ik bedoelde. Ik kom niet van deze wereld... Ik zit hier vast...”

Kenji keek hem verbaasd aan en dat was het startsein voor Anco om hem alles te vertellen. Over zijn voorgaande leven, de sim, de verbinding die was verbroken, Yuri. Over waarom hij Bomand had aangesproken.

Toen Anco klaar was met zijn verhaal, bleef het lange tijd stil. Tenslotte zei Kenji bedachtzaam: “Ik heb de laatste weken een droom die steeds terug komt.”

Anco keek verbaasd opzij; deze reactie had hij niet verwacht, “Wat is het?”

“Een droom waarin een magiër voorkomt die ik één keer heb gezien op Tuydor. Alamiël.”

Anco liet de woorden langzaam tot hem doordringen. Wat had dit te maken met wat dan ook?

“Hij roept steeds naar me: ‘De gevangene in het weefsel van tijd en ruimte, de dolende’. Die moest ik naar hem toe brengen.”

Anco was met stomheid geslagen. Was dit dan wat hij zocht? Eindelijk iemand die hem antwoorden kon verschaffen? “Waarom heb je dit niet eerder gezegd?”

Kenji keek hem verontschuldigend aan, “Ik ben bang van hem, sai... En ik snapte nog niet dat hij u -eh- jou bedoelt...”

Anco zag dat hij het zich echt aantrok en klopte hem op de schouder, “Maakt niet uit, knul.

Maar nu hebben we eindelijk een reisdoel. Weet jij de weg?”

Kenji knikte, “We rijden eigenlijk al sinds Worl de goede kant op. Het is niet ver meer. Nog een dag.”

Anco keek hem dankbaar aan.

Ze stonden aan de oever van het meer aan de voet van de berg die hoog voor hen oprees. Typisch een fantasy-setting, vond Anco. Een potsierlijke kegelvormige berg in een verder vlakke omgeving. Zo kunstmatig! Er zat zelfs een keurige kring sneeuw op de perfect ronde top. Hij had er smalend om kunnen lachen. Vroeger...

“En nu?”

“Nu duiken we”, zei Kenji, “de ingang is via een onderaardse grot.”

Ze deden de zwaarste kledingsstukken uit, maar hielden de rest aan. Geen van beide had geen zin om halfnaakt voor de gevreesde Alamiël te verschijnen.

Eenmaal onder water zag Anco de onderaardse ingang, een grot zo'n twee meter onder de waterspiegel. Ze zwommen er naar toe, tot ze zagen dat er tralies zaten voor de ingang. Anco pakte de spijlen vast, maar er was weinig beweging in te krijgen. Onverrichterzake gingen ze weer naar de oppervlakte.

“Dacht ik al”, hijgde Kenji, “beveiligd!”

“Waarom?”, zei Anco nijdig, “Hij heeft ons toch uitgenodigd?”

“Misschien niet hij, maar iemand anders...”, zei Kenji.

Anco wilde vragen wat hij bedoelde, toen de jongen alweer onderdook. Anco volgde hem. Voor de ingang van de grot stak Kenji zijn armen gestrekt naar voren, met de palmen vlak, alsof hij tegen een muur duwde. Zijn ogen hield hij ingespannen dicht. Anco vroeg zich net af waar zijn jonge vriend mee bezig was, toen opeens de tralies terugweken in de rotsen. Natuurlijk, dacht Anco, de tovenaarsleerling! Hij zwom meteen de grot in en hij zag dat Kenji hem volgde.

Net toen Anco dacht dat hij zijn adem niet langer kon vasthouden, zag hij licht boven zijn hoofd. Hetzelfde moment voelde hij vaste grond onder zijn voeten. Het einde van de grot! Hij schoot omhoog en haalde hijgend adem. Een moment later dook Kenji naast hem op.

Moeizaam strompelde Anco de oever op. Ze bevonden zich in een enorme onderaardse ruimte, een natuurlijke kathedraal met hoge gebogen gewelven en stalagmieten als pilaren.

Anco wilde juist zijn bewondering uitspreken tegen Kenji over de plek, toen een zwaar weergalmende stem klonk:

“Wat geeft jullie het recht om het heiligdom van Alamiël te betreden, de hoogste der Magiërs?”

Pas toen zag Anco hem, een lange magere man, geheel gekleed in zwart en met een lange grijzende sikbaard. Heel verdienstelijk, dacht Anco cynisch, alleen de puntmuts met sterrenmotief ontbreekt nog.

“Geen indringer verlaat dit oord ooit meer!”, barstte Alamiël los.

Anco voelde zich boos worden, “Maar u heeft ons hier geroepen, Alamiël, in de dromen van deze jongen.” Anco wees naar Kenji naast hem.

De magiër deed een aantal stappen naar hen toe en bleef op tien meter afstand staan, turend naar Kenji alsof hij kippig was, “Dat onderkruipse dat bij Alpastron in de leer was, nu zie ik het! Waarom zou ik iets met hem delen?”

“Iets over mij, de dolende in het weefsel van ruimte en ...”, begon Anco.

“Onzin!”, bulderde Alamiël, “Ik wens me geen seconde langer nog met jullie onwaardigen te onderhouden”, hij hief zijn handen als om een verschrikkelijk noodlot over hen af te roepen, “Sterf, onde...” Hij stakte halverwege in zijn zin en het leek alsof hij een toeval kreeg. Zijn hoofd maakte wilde bewegingen en hij zakte stuiptrekkend ineen op zijn knieën op de rotsvloer. Anco en Kenji bleven verstijfd staan.

Na enkele seconden hield het stuiptrekken op en richtte de magiër zich langzaam en beheerst op. Zijn gezicht was opeens heel anders, niet langer arrogant en vertoornd. Alamiël richtte zijn blik op Anco.

“Anco van Kaam”, zei hij zacht, “het is een grote eer je te ontmoeten. Je bent van grote waarde voor ons. We wilden je al heel lang spreken. En ik geloof dat je zelf ook wat onbeantwoorde vragen hebt.” Anco was te verbaasd om iets te zeggen. Eindelijk iemand die wist wie hij was en wat met hem was gebeurd! Enorme blijdschap maakte zich van hem meester.

Alamiël, of wie het ook was, glimlachte vriendelijk en wenkte hen, “Kom met me mee naar een comfortabeler plek, Anco. En jij ook, Kenji van Tuydor. We hebben veel te bepraten.” Anco en Kenji volgden hem ademloos.

